

Liderlerin Yalnızlığı veya Zoraki Diktatörlük İftiraları

Allah-u Teala peygamberlerini hatalardan ve günahlardan bizzat korumuştur. Buna “ismet” denilir. Sadece peygamberlere mahsus bir sıfattır. Hz. Adem (a.s.) ile Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz arasında bu zincir tamamlanmıştır. Varsayılan değer olarak, diğer bütün insanlar hata ve günah işlemeye malul durumdadır. Zaten, dünya hayatının bir imtihan yeri olmasının gereği de budur. İnsanlar hataya düşebilir, günah işleyebilir, iyi ve güzel işler de yapabilir. Daha sonra bunların sonuçlarıyla yine kendileri yüzleşecektir.

Geçmiş, şimdiki ve gelecek liderlerimiz, Peygamber olmadığı gibi, İlah da olamazlar. Onlara peygamberlik ve İlahlık vasfı yakıştıranlar, evvela onlara sonra kendi nefislerine zulüm etmiş ve hak yoldan çıkmıştır.

Liderlerini İlahlık ve Peygamberlik seviyesinde gören sapkınlar, fanatik söylemleri nedeniyle kendilerini kolayca belli eder ve toplumda sınırlı destek bulurlar.

Liderlere en çok zarar veren diğer bir grup ise; yanlış, eksik ve taraflı bilgileri taşıyarak toplumun veya yönettiği kurumun nabzını bazen kaçırmalarına, yalnız kalmalarına neden olan, ehliyet ve liyakatten uzak haldeki bir kısım çevreleridir.

Liderlerin etrafına üşüşen ve her zaman fark edilemeyen bu kesimin birçok özelliği sıralanabilir.

En başta çıkarıcı olurlar. Liderinin ulvi değerleri umurunda değildir. Hazır imkan bulmuşken, her fırsatta kendisi ve yakınlarına haklı-haksız demeden çıkar sağlamaya çalışırlar. Bu çıkarıcıları, önemli kişilerin adlarını giyaben pazarlarken, bir takım ihale hesapları yaparken, işe göre adam değil de, adama göre iş ayarlarken görebilirsiniz.

Korkak ve sinsi olurlar. Ehil ve layık olsa dahi, kendilerine rakip olabilecek herkesi, daha yolun başında fark ederek uzak tutmaya, ayağını kaydırmaya çalışırlar. Duruma göre iftira atmak, kumpas kurmak dahil her yolu denerler.

Genellikle yetersiz bilgi ve deneyime sahiptirler. Bilgi ve deneyim eksikliklerini yalabalık, laf kalabalıklığı, çirkeflik, bolca hamaset edebiyatı ile kapatmaya çalışırlar. İhtiyaç olduğunda, başkalarının fikir ve eserlerini kendilerine mal ederek aşırma huyları da vardır.

Liderlere, olanı değil de olmasını istenilen veya işlerine gelen resimleri çizerler. Yani bilgileri karartır, değiştirir veya abartarak nabza göre şerbet vermeye çalışırlar. Bu çevrelerden gelen verileri kontrol ettirme imkanı bulamayan liderlerin, kolayca hataya düşmesi ve yanlış kararlara yönelmesi kaçınılmaz olur.

Liderlerin talep ve kararları resmileşip geri alınamaz hale gelmeden önce, objektif ve saygılı bir cesaret içinde değerlendirerek eleştiride bulunmaktan, alternatif çözüm üretmekten şiddetle kaçınırlar. Muhtemel olumsuz gelişmeleri söylemezler. Bu tavırları yüzünden, liderlerin istişare alışkanlığı zayıflar ve nefislerinde her dediğini yaptırmanın coşkusuyla kibir ve kendini beğenmişlik, yani firavunlaşma baş gösterir.

Bu kişilerin liderlerle biyolojideki asalak-konakçı gibi bir ilişkisi vardır. Sömürmeye başladıkları lider yani konakçı, sağlıklı olduğu ve onlara hizmet verdiği sürece yanında kalırlar. Yönetemedikleri veya menfaatlerine ket vurulmaya başlandığı anlarda ise, konakçıyı yok ederek veya terk ederek, başka bir konakçı temin etmeye çalışırlar. Bunun için sabotaj, mobing dahil her yola başvururlar.

Her devrin adamı olmak en belirgin özellikleridir. Güce ve paraya taptıkları için, en koyu dindar ve mürit, en hızlı devrimci ve Kemalist, Ülkücü veya Komünist olmak onlar için çocuk oyuncağıdır. Size kendinizi sorgulatacak kadar da iyi oynarlar.

Bahsettiğim çıkarıcı muhteris çevreler, bireysel veya küçük gruplar şeklinde olabildiği gibi, FETÖ olayında görülen ihanet şebekeleri halinde de örgütlenebilir.

İktidar potansiyelinin, yani güç ve paranın olduğu bütün devlet makamlarının ve özel sektör yönetimlerinin etrafında, az veya çok bu çıkarıcı asalak yapıları görebiliriz.

Yukarıyı işlerine geldiği gibi yönlendirmeye çalışan bu çevreler, altlarına karşı ise oldukça baskıcı ve despot tavırlar geliştirirler. Güçlerinin yetmediği veya makul bir açıklama bulamadıkları zamanlarda insanları sindirmek için " *Reis böyle istiyor, Başkan böyle emretti, Patronun talimatı var, Başhekim söyledi, Müdür emretti,* " gibi ifadeler havada uçuşur. En ufak bir direnç gördüklerinde ise, tehdit amaçlı " *sen Reis'e karşı mı çıkıyorsun, Başkan'ın kulağına gitmesin, Başhekim duyarsa fena olur, Müdür bey işlem başlatır* " gibi laflarla ezmeye çalışırlar.

İşte bu çapsiz ve kifayetsiz muhterisler yüzünden, Sayın Cumhurbaşkanımıza diktatör iftiralari daha kolay atılır oldu. Her seçimde çoğunluğun teveccühüyle gelmesine karşılık, hatalı veya kasıtlı yönlendirilen politikalar nedeniyle halkımızla Başkanımız arasında bazen soğuk rüzgarların esmesine, gönüllerin kırgın ve üzgün kalmasına yol açtılar.

Gerçek diktatörlerin mesela Mısır'da, Suriye'de, Arabistan'da neler yaptığı dünyanın gözlerine girse de görmezler. Seçilen her ABD Başkanının, sayıları milyonları bulan ve çoğunluğu da Müslüman olan katliamlarından söz edemezler. En zayıf halimizde bile, milyonlarca mazluma kucak açabilmenin yüceliğini alaya alıp, göçmen kadınlarla çocuklarını zalimce tecrit edip kafeslere kapatan ABD'nin vahşetine sessiz kalırlar.

Bunlar yüzünden, Sayın Bakanlarımız sosyal medyayı bile yanlış kullanıyor. Ne kadar çok haber veya resim çıkarsa o kadar beğenilmiş gibi yanlış algılar var. Hükümet kurulalı 2 aydan fazla olduğu halde, bitmeyen ziyaret ve iade-i ziyaret haberlerinin, magazinsel etkinlik ve resimlerinin, halkın nezdinde ne kadar itici durduğunu Sayın Bakanlarımıza hatırlatmaktan aciz kimseler var demek ki.

Mesela, sayıları milyonları bulan ve artık sağır sultanların duyduğu ve hatta duymaktan bıktığı **Emeklilikte Yaşa Takılanlar** denilen mazlumların, milyonlarca twitter ve facebook feryadına, diğer partilerin kanun tekliflerine, onca haber ve yazıya rağmen, bir çıt olsun cevap vermeyen, Sayın Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanımızın, sürekli ziyaret, gezi ve benzeri sıradan etkinliklerini paylaşması ve mazlumları duymazdan gelmesi, artık işkence tadı veren hakaret etkisi yapmaktadır. On binlerce vatandaşımız ve aileleri yok sayılmanın sancısını ve kızgınlığını yaşamaktadır. Toplumdan bu kadar kopuk ve kitlelere duyarsız kalınmasına kimler neden oluyor?

Başka bir örnek, son çıkan Torba Yasa ile sözüm ona sağlık çalışanlarına, ama aslında sağlığın sadece doktor mesleğinde olanlarına önemli haklar verildi. Emeklilerin maaşı seyyanen arttı, ek ödeme tavanları aşırı derecede yükseltildi. Zaten sabit ödemeleri de emekliliğe yansiyordu. Buna karşılık, sağlık ordusunun geri kalanına ne verildi? Koca bir hiç desem yeridir. 5-6 yıl önce vaat edilen, 5 yıla 1 yıl şeklindeki yıpranma payı, 6 yıla 1 yıl verildi. O da sadece gelecekteki çalışmalar için. Yani, Türkiye’de sağlığın dönüşümüne canını ve emeğini katan, bu büyük devrim sırasında anormal şekilde çalışıp yıpranan sağlıkçılar yok sayıldı. Halen çalışan sağlıkçıların toplam hizmet süreleri hesaba katılmadı.

Adı var etkisi yok sendikamız Sağlık-Sen’in basiretsiz tavırları da bu zulme kolaylık sağladı. Çünkü Sağlık-Sen yöneticileri hamaset politikaları yapmaktan, genel kurullarda üyelerini baskılayıp, yetkililerle şirinlik resimleri vermekten fırsat bulamadığı için, sendikacılığını unuttu ve üyelerinin mağduriyetine açıkça çanak tutmuş oldu.

27.yılıni çalışan bir sağlık personeli olarak; Sayın Cumhurbaşkanımızın, sağlıkçıların son 20 – 30 yılda öğretmen, polis ve subay-astsubay gibi nitelikli memur mesleklerinin karşısında maaş olarak nasıl gerilediği, torba kanun çıkmazdan evvel dahi, aşırı düşük tavan nedeniyle hekim dışı sağlıkçıların ve diğer sağlık çalışanlarının ne kadar az ek ödeme aldığı, torba kanundan sonra felaket derecesinde farklar olacağı, sabit ödemelerin sadece doktorların emeklilik hesabına yansıtıldığı, mesela başhekim yardımcısı izne çıktığında ek ödemesinin kesilmediği, ama müdür yardımcısı çıktığında kesildiği için, izin alamadıkları gibi gerçeklerden, açıkça haberdar olmadığına inanıyorum.

Mazumlara kol kanat germesindeki samimiyetine, hak sahibi olan gayri Müslim vatandaşların gasp edilmiş vakıf mallarının iadesindeki adalet duygusuna, tasarruf teşvik fonu, konut edindirme yardımı fonu gibi kronik ve karşılığı tüketilmiş vatandaş alacaklarının iade edilmesindeki kararlılığına ve buna benzer birçok konuda alicenaplığına defalarca şahit olduğumuz Sayın Cumhurbaşkanımızın, hekim dışı sağlık çalışanlarına karşı yapılan haksızlıkları veya Emeklilikte Yaşa Takılan mazlumları görmezden geleceğine, zerre kadar inanmak istemiyoruz. Kendisine objektif bilgi verilmediği, doğrular çarpıtıldığı için etkilendiğini düşünüyoruz.

Toplumsal barışı ve iş huzurunu tehdit eden ayrımcılıkların ve diğer sorunlu alanların temizlenmesi için, en başta Sayın Cumhurbaşkanımızın olmak üzere, tüm kamu ve özel sektör idarecilerimizin daha kaliteli, ehil ve layık ekipler kurması için duacıyız. Hepimiz gibi birer beşer olan lider ve yöneticilerimizden olağan üstü mucizeler beklemiyoruz. Ancak kaliteli ekipler kurmalarını ve fırsatçıları tespit edildikleri anda temizlemelerini istiyoruz. İyi niyet, adalet ve gayretle çalışma temelinde, Allah’ın yardımıyla her zorluğun üstesinden geleceğimize de inancımız tamdır. Zulme mani olalım, mazluma kol kanat gerelim. Hakkı söyleyen ve söyletenlerden olalım inşallah...

Sadece Lafta Bıraktığımız Şeyler: Ehliyet ve Liyakat

Bazı kavramlar vardır, çokça lafını eder veya atıfta bulunuruz. Ama icraata dökmek işimize gelmez, ya da gücümüz yetmez ya hani. İşte ehliyet ve liyakatte bunlara en güzel örnektir.

İşimize gelmeyişinin veya gücümüzün yetmeyişinin esas nedenleri, aynı zamanda toplumumuzu yozlaştıran ve içten içe çürüten hastalıklarımızdır. Bu hastalıkları tedavi edemediğimiz için, adalet ve huzur duygusunu gönlümüzde hissedemiyor, emanetin ehline teslim edilmeyişinin doğal sonuçları olarak; yolsuzluk, beceriksizlik, israf ve yetersizlik gibi olumsuzluklar içinde tükenişe gidiyoruz.

En yaygın hastalığımız hemşericiliktir.

Bazı şehirlerin her dönem ve durumda seçkinler arasında tutulduğu, diğerlerinin de eline fırsat geçtiği anda bütün makamları kendi hemşerileriyle doldurduğu, ülkemizin artık kanıksanmış bir yapısıdır. Elit şehirlerin dışında olan ama hasbelkader güçlü bir pozisyona geçen kişiler, etraflarındaki kadro gibi imkanları kendi hemşerilerine peşkeş çekmediği takdirde, hainlikle veya beceriksizlikle suçlanır. Toplumsal dışlanmaya maruz bırakılır ve seçimi söz konusu olduğunda en büyük günahları arasında gösterilerek kara listeye alınır.

Hemşericilik engeline sıkça takılmış birisi olarak, yaşamaktan bıktığım bir sahneyi paylaşayım: İlk defa görüşmeye ve tanışmaya başladığım, önemli bir pozisyondaki kişiye eğitim ve deneyimlerim, yönetimini üstlendiğim projelerim hakkında bilgiler veriyorum. Muhatabım duyduklarını büyük bir memnuniyetle dinliyor ve güçlü bir takım oyuncusu bulmanın sevincini belli ederek, ilgi ve alakasını gittikçe yükseltiyor. İletişimin zirvelerinde gezinirken, aklına o can alıcı soru geliyor!: *"Kardeş bu arada senin memleket neresiydi?"* Cevabım Muş olunca da muhatabım büyük bir memnuniyetsizlik ve hayal kırıklığı içinde *-Ya öyle mi ?!* diyerek buz gibi soğuyor. Az önce yükselen tüm ilgi ve alaka eksilere düşerken, hemen başka kişi ve konulara dönülerek mevzu kapatılıyor. Ben ise görünmez veya zoraki selamlamalarla geçiştirilen ötekiler grubuna geçiş yapmış oluyorum. Başkalarının da yaşayageldiği bu garabeti daha da anlatmaya gerek yok sanırım.

Anormal meslek dayanışması da büyük bir hastalıktır.

Her sektörde veya kurumda genelde baskın ve diğerlerinden açıkça farklı muamele gören meslek

mensupları vardır. O kurumda bir görev söz konusu olduğunda ilgisi, eğitimi ve bilgisi uygun olmadığı halde, tercih edilen hep o meslek sahipleri olur. Yani bir nevi öz evlatlar ile üvey evlatlar muamelesi kurumsal yapının iliklerine kadar işlemiştir.

Mesela, Sağlık Bakanlığı aslında Doktor Bakanlığıdır. Tıp eğitimi almalarına rağmen, sevgili doktorlarımızın görev almadığı bir alan yoktur. Ek ödemenin en büyük dilimleri sadece onlara verilir. Diğer sağlık personeli, idari ve yardımcı hizmetler çok küçük oranlarla yetinmek zorunda kalır. Doktorların ek ödemeleri emekli maaşlarına yansıtılır ama diğerleri buna layık görülmez. Bir kabahat söz konusu olduğunda ne kadar keskin görüş aykırılıkları olsa da mesleki dayanışmaları hemen devreye girer ve koruma altına alınırlar. Doktorların hakkının verilmesi ayrı şeydir, bütün makamların Doktorlara verilmesi ve gelir paylaşımında diğer personelin çok azla yetinmeye zorlanması ayrı şeylerdir. Meramımı anlatabildiğimi umarım.

Benzer şekilde hemen her kurum veya Bakanlıkta öncelikli meslek sahiplerini rahatça görebilirsiniz: Tarım Bakanlığında Ziraat Mühendisleri, Adalet Bakanlığında Hakimler, Aile Bakanlığında Sosyal Hizmet Uzmanları, TSK'da Subaylar, Diyanet İşlerinde Müftüler gibi...

İlgili alanın baskın meslek mensupları oldukları için, haklarını gözetmek adına tanınan ayrıcalıklar zamanla diğer mesleklerin yaşam alanlarını kısıtlayan, kariyer gelişimlerine ket vuran ve tek renkli bir yapıya çeviren, amacını aşmış uygulamalara dönüşmüştür. Hemen her iş ve mesleğin icrasında bir ekip çalışması kaçınılmaz hale gelmiştir. Ekibin bazı üyelerini, maddi ve manevi açıdan diğerlerine göre aşırı yüceltip, ötekileri yok saymanın huzur ve iş barışı sağlamayacağı bellidir.

Particilik hastalığı da içimizde kök salmıştır.

En büyük meziyeti, bir siyasi partinin mensubu veya bir siyasetçinin adamlığı olanlar yüzünden, kurumların uğradığı zarar ve ziyanın hesabı yapılamaz boyutlara ulaşır. Üstelik bu işleri yapan ve sebep olanlardan da genelde hesap sorulamaz. Her iktidar döneminin kendine has adamları olur ve her iktidarın kendi zenginleri oluşur.

Toplum dahi, bu durumu normal görmeye başlayarak, en azından biraz çalışmalarını ve iş yapmalarını bekler. Sevilmeyen particiler aşırı aç gözlü, hep bana ve bize diyen, ulaşabildiği tüm kaynakları ölümüne sömüren tiplerdir. Hem kendi menfaatine çalışan, hem de işini yapan tipler ise kerhen kabul görür ve ötekilere nazaran tercih edilir.

Özel sektörde daha gerçekçi, sonuç ve menfaat odaklı yapılanmaya gidildiği için, sırf partili olmak dışında vasfı olmayan tipler barınmaz. Parti bağlantılarıyla sağlanan imkanlar bittiğinde, kendilerinin de ilişkisi kesilir. Kamu tarafında durum daha acıdır. Niteliği düşük, eğitimi ve deneyimi yetersiz kişiler, sırf parti referansı ile iş başına ve yönetime geldiğinde, etraflarında adeta terör estirir ve huzursuzluk kaynağı olurlar. Referanslarına karşı olabildiğince şirin, emir eri ve iş takipçisi olurken; çalışma arkadaşlarına, alt ve üstlerine karşı ise saygısız, açık arayan, kavga çıkaran ve her fırsatta partili kimliğini gözlere sokan ukala tavırlar göstermekten çekinmezler. Kendi yetersizliklerini kavga ve problem üreterek kapatmaya çalışırlar. Üstelik, daha önce parti çalışmalarına katıldıkları için, tüm bu imkanları analarının ak sütü gibi kendilerine helal görürler.

Bir başka hastalığımız çıkar gruplaşmalarıdır.

Belirli bir menfaat anlaşması çerçevesinde gruplaşan kişilerin baskın olduğu iş yeri veya kurumlarda farklı kişilerin yer almasına tahammül gösterilmez ve en kısa süre içinde ya kendilerine biat etmesi ya da çekip gitmesi sağlanır. Saadet zincirlerine ket vurabilecek veya kendilerini açık edebilecek kişilere karşı sistematik mobing uygularlar.

Hemen her kurum veya yapı içinde, işin kaymağını yemeğe azmetmiş, çıkar birliği kurarak belirli süreçleri kontrol etmeye çalışmış olan menfaat odakları kurulmaya çalışılır. Normal şartlarda bir arada olması imkansız görülen kişilerin, çıkar birliği söz konusu olunca yaptıkları iş birliği mükemmel seviyelere çıkabilir.

Örnekler vererek edineceğim düşmanlıklarla boşuna uğraşmak istemem. Etrafına dikkatli bakan herkes benzer yapıları kolayca fark edebilir. Kadrolaşma sürecinde çıkar gruplarının iş birliği etkisi yok sayılamaz bir gerçektir.

Mezhep tutuculuğu da içimizde yer eden bir hastalıktır.

İnsanların işindeki becerisi ve dürüstlüğünden önce, araştırıp yargıladığımız şeylerden birisi de mezhepleri olmuştur. Mezhep farkındalığı masum tercih nedeni sayılmaktan, koyu düşmanlığa kadar değişen bir yelpazede tavırlarımızı ve kararlarımızı etkiliyor. Bu ayrışmayı daha da derinleştirmek ve toplumu bölmek için için özel gayret gösteren, yerli ve yabancı düşmanların organize ettiği projeler, Madimak ve Başbağlar katliamları gibi dehşet olaylara da varabiliyor.

Geçmişte Adalet Bakanlığında yaşadığı gibi, kurtarılmış kurumlara sahip olmak adına mezhep birliğinden başka önemi olmayan kadrolaşmaları ve bunların toplumu geren acı sonuçlarını yaşamamıza rağmen, insanlarımızı en başta alevi veya sünni diye etiketlemekten vazgeçemiyoruz.

Mezhep farklılığı sadece kamu kurumlarında değil, özel sektörde dahi azınlıkta kalan kişiler için sıkıntılı süreçlere neden olabiliyor. Kendimden biliyorum.

İşine saygı gösterip, görevini en güzel şekilde yapmaya gayret eden, mensubu olduğu mezhebin militanlığını yapmayan ve diğerlerini rahatsız etmeyen her kişinin başımızın üstünde yeri olması ve en güzel şekilde çalışabilmesi gerekir. Görev dağılımında, sırf mezhep etkisini dikkate alarak davranmak bizleri zayıflatır ve değerlerimizi yozlaştırır.

Cemaat ve tarikat tutuculuğu bir başka hastalığımızdır.

Laik devlet anlayışının din düşmanlığı şeklinde anlaşıldığı ve uygulandığı zamanlarda, cemaat ve tarikat ehli olmak cidden cesaret isteyen, ancak bu yolun çilesine razı olmuş kişilerin harcı idi. Çok önemli bir gerekçe olmadıkça, mensubu olunan cemaat veya tarikat bilgisi verilmez ve saklanırdı.

Elhamdülillah ülke olarak daha rahat şartlara kavuştuğumuz son yıllarda ise, bırakın saklamayı, neredeyse davul zurna ile her fırsatta ilan edilir ve her ortamda reklam konusu yapılır oldu. İnsanlarımızın kendilerini rahatça ifade edebilmesi ve gönlüne uygun meşru yerlerde bulunabilmesi, elbette güzel bir gelişmedir. Ancak; üye olunan grup marifetiyle, normal şartlarda ulaşamayacağı ve de hakkı olmayan makam ve imkanları istemek kesinlikle meşru değildir.

Cemaat ve tarikat tutuculuğunun ve yayılmacı hirsının en acı sonuçlarını 15 Temmuz'daki alçak FETÖ ayaklanmasında ve öncesinde yaşadık. Tamamen masum kökenli olan ve toplum genelinde saygı duyulan hizmet, şakirt, cemaat, himmet, yardım, paralel gibi kelime ve kavramlar bu hainler yüzünden lekelenildi ve söylenmekten çekinilir hale geldi. Alını secdeli, iyi insan diye, kalıp halinde güvenilen dindar insan modelinin, nasıl canavarlaşabileceğini ve vatanına kast ederek, Hristiyan ve Yahudilerle iş birliği yapabileceğini gösterdiler. Onun için toplumda paranoya başladı ve herkes birbirine şüphe ile bakar oldu.

Önümüzde FETÖ gibi açık bir facia olmasına karşın, bundan ders almadığımız anlaşılıyor. Halen cemaat veya tarikat referansı ile kurum ve Bakanlıklarda yer edinmeye ve kadrolaşmaya çalışanların etkisi devam ediyor.

Cinsiyet ayrımcılığı da bir hastalıktır.

Kadınlar ve erkekler, çalışma hayatı içinde karşılıklı ayrımcılığa ve baskıya maruz kalabiliyorlar. Kadınların yaşadıkları; ücret dengesizliği, cinsel ve psikolojik baskı konularında tavan yapıyor. Erkekler de kadın şiddetine maruz kalabiliyor. Dedikodu ve haksız ithamlarla, rahatsız edici tavırlarla karşılaşabiliyorlar.

Kadınların en çok sömürüldüğü konu, cinsel cazibelerinin satış ve pazarlama aracı olarak kullanılmasıdır. Eğitim ve deneyimlerinden ziyade, fiziksel niteliklerine göre işe alınan, erkek müşteri veya karar vericilerin ikna edilmesi için, olabildiğince cesur ve girişken olmaya zorlanan kadınların hali içler acısıdır.

İşinde yükselebilmek için kadınlığını kullanan düşük seviyeliler olduğu gibi, kullanılmaya zorlanan mağdur ve mazlumlar da vardır.

Önceki yazılarımda da belirttiğim üzere, kadınlarımız çok çok değerli toplumsal kaynaklarımız ve geleceğimizin mimarlarıdır. Onlara, ancak gerekli oldukları meşru yerlerde ve haklarını eksiksiz vererek çalışma imkanı sağlamalıyız. Bütün kadınlarımızı iş hayatına sokarak erkeklerin sosyal rollerini çaldırıp mağdur etmekte, çalışan kadınları sonuna kadar sömürüp ucuz ve kolay iş gücü olarak kullanmakta birer sosyal cinayettir.

Hastalıklarımızın ilacı dinimizde var!

Bizleri en güzel surette yaratarak, dünyaya kulluk imtihanına gönderen Yüce Rabbimiz, maddi ve manevi tüm hastalıklarımızın şifasını da yaratarak bulmamız için yol göstermiştir. Bizi bizden çok daha iyi bildiği için, bunda şaşılacak bir durum yoktur.

Sözlerin en güzeli Kur'anı Kerim'in, Nisa Suresinin 58. Ayet-i Kerimesinde : *"Allah size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Doğrusu Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor! Şüphesiz ki Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir."* Buyrulmuştur.

Allah'ın Sevgili Kulu ve Elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz de, görevlendirmelerde bulunurken hep ehliyet ve liyakati esas almış, ehil ve layık gördüğü kişi azatlı bir köle bile olsa çekinmeden kararlarını uygulamıştır. Örneğin, Medine-i Münevvere'den sefer, hac ve umre gibi nedenlerle ayrılmak durumunda olduğunda, vekaletini liyakat ölçüsüne göre uygun gördüklerine bırakırdı. Vekilleri arasında Hz. Ebu Bekir gibi bilinen kişiler olabildiği gibi, Hz. Saib b.Osman b. Maz'un gibi Kureyşli, Hz. Sa'd b. Ubâde gibi Medinelî, Hz. Zeyd b. Harise gibi azat edilmiş bir köle veya kimi zaman da Hz. İbn Ümmü Mektûm gibi görme engelli bir sahâbi olabiliyordu.

Emanet, ehliyet ve liyakat açısından yeterli görmediği Hz. Ebu Zer'in *"Ya Rasulallah! Beni amel (zekat memuru) olarak görevlendirmiyor musun?"* Şeklindeki sualine karşılık, onun yapısını çok yakından bilen Efendimiz elini omuzuna vurarak, *"Ey Ebu Zer! Zayıf bir kimsesin. Bu görev ise bir emanettir. Layık olduğu için onu alan ve gereğini hakkıyla yerine getirenler dışında (bu tür görevler) kıyamet günü rezillik ve pişmanlıktır"* (44 M4719 Müslim, İmâre, 16.) buyurmuştur. Diğer zamanlarda da, bir makama gelmek için aşırı hırs gösterenleri özellikle kabul etmemiş ve *"Vallahi biz, talep eden ve hırslı olan kimseye bu görevi vermiyoruz"* (46 M4717 Müslim, İmâre, 14.) buyurmuştur.

Peygamber Aleyhisselâmın *"İş ehli olmayana verildiği zaman, kıyameti bekle."* (Buhârî, İlim 2) şeklindeki uyarısı, hepimiz için çalması gereken alarm zilleri olmalıdır. Toplumdaki huzursuzluk, gelir ve refah paylaşımındaki adaletsizlik, iş hayatındaki mutsuzluk ve isabetsizliklerin temelinde, yukarıda saydığım ve benzeri hastalıklarımızın yattığını görerek, Allah ve Resulünün emirleri doğrultusunda tedbirler almalıyız.

Çok geç olmadan, çok geç kalmadan...

KAYNAKLAR:

- 1- Görselin alındığı yer
- 2- <http://kuran.diyamet.gov.tr>
- 3- <http://hadislerleislam.diyamet.gov.tr/?p=kitap&i=7.0.219>
- 4- <http://hadislerleislam.diyamet.gov.tr/?p=kitap&i=7.0.217>

Gariban Bir Müslüman Olarak Arayışlarım ve Yaşadıklarım Hakkında

Ahir zamanı, hep birlikte ve tüm dehşetiyle yaşıyoruz. Daha önce kavimlerin birer birer helak olmasına yol açan günah ve sapkınlıklar artık vaka-i adiyelerden sayılır oldu. İnsanlığın sükut ettiği bu hastalıklı halleri önlemeyi bırakın, sadece eleştirenlerin bile şiddetle dışlanıp, sözüm ona nefret suçu işlemekle horlandığı tuhaf günlerdeyiz. Manevi fırtına ve tuzakların ortasına düşmeden yol almaya

çalışan, aciz, günahkar ve gariban bir Müslüman olarak, çocukluğumdan itibaren aldığım İslami eğitimler ve deneyimlerin ışığında yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve endişelerimi paylaşmaya karar verdim. Kendim ve kısmen ailemle ilgili cüz-i iradem dışında hiç kimse üzerinde hüküm süremem. Yazdıklarım sadece yaşadıklarım ve hissettiklerimle ilgilidir. Çıkarımlarım sadece beni bağlar, ifade etmezsem içimde kalır, ama kişisel yanlışlıkları genele mal edip vebale girmekten de Allah'a sığınırım. Muhatap olduğum grupları ve bunlarla ilgili duygu ve düşüncelerimi beyan etmek zorundayım. Gündelik olaylar ve dünyevi meseleler üzerinde onlarca yazı ve proje hazırlamışken; önce dünyamı, sonra ahiretimi doğrudan etkileyecek, belki inşaAllah felaha ve belki de hafazanAllah azaba götürecektir manevi yolculuğumu yazmak istiyorum. Niyazım odur ki, en azından vahim hata ve günahlardan sıyrılabileyim, benzer zorlukları yaşayan Müslüman kardeşlerime bir söz ve onlardan cümlemizi saracak hayır dualarına vesile olayım. Yazının bundan sonraki bölümlerini okumak size kalmış. İsterseniz geçmişe giden yolculuğumda bana eşlik ederek, duygularıma şahitlik yapın ve geleceğe dönük dualarımıza amin diyerek katılın. İsterseniz boş verip kendi iş ve uğraşlarınıza devam edin. Hiç fark etmez, canınız sağ olsun. Rabbim işinizi rast getirsin. Bende, belki birilerini kızdırmak ve istemeyerek küstürmek pahasına, kendimi ifade etmenin huzurunu ve sonrasında gelen bedel ödemesini yaşayacağım her zamanki gibi...

1972'de Ailem Muş'tan İstanbul'a göç ederek, Maltepe'nin varoş kısmı olan Gülsuyu Mahallesi'nde yaşamaya başlamış. Ben İstanbul'da doğanların ilki, toplam 7 kardeşten 3. olanım. Kürt kökenli vatandaşlarımızın ekseriyetinde olduğu gibi, annem ve babam Şafii mezhebine tabii olarak yaşadılar ve bizleri de öyle yetiştirdiler. Evde namaz kılındığı için, temizlik ve necasetten korunma en temel prensipleriydi. Allah kendisinden razı olsun, sevgili annem bu konuda aşırı duyarlı davranırdı. Sokaktan eve gelince, daha içeri girmeden bahçedeki lavaboda el yüz temizliğini yaptırır, kapı önünde tüm kıyafetlerimizi baştan aşağı değiştirir, temiz olan ev içi kıyafetlerimizi giydirdi. Sayesinde, daha okuma yazma öğrenmeden önce gusül abdesti almayı öğrenmiştim. Çünkü her banyo yaptırdığında bizleri önce sabunla yıkar, sonra da eline tasla su alıp, talimatlar eşliğinde niyetten başlayarak, güzelce gusül abdestini aldırır ve bittiğinde banyomuzu tamamlamış olurdu. Yazın gittiğimiz Kur'an kursları olsa da, namaz kılmayı önce kıymetli Annemden ve sevgili Bedriye yengemden (Allah ondan da razı olsun) öğrenmiştim. Namaza durduğumuzda duaları bilmediğimiz için, kenardan annem ve yengem sufle ile destek verirdi. Namaz ve abdest konusu hayatımızın merkezindeydi. Hatta, anne-babamın en yoğun tartışmaları da abdest yüzünden oluyordu. Abdestimi kırdın diye başlayan yarı Türkçe yarı Kürtçe atışmalarını kanıksamıştık. Malumunuz, Şafii Mezhebinde evliliği birbirine haram olan kadın-erkekler ve küçük çocuklar dışında, eşler dahil karşı cinsle ten teması olduğunda namaz abdesti bozulmuş sayılıyor.

Haram ve helal şuurunu gerekirse sert önlemler alarak yerleştirmeye gayret ettiler. Eve gelirken getirdiğimiz her yeni şeyin hesabını anneme mutlaka vermek zorundaydık. Kaynağı belli olmayan hiç bir eşya veya para eve giremezdi. Ya evden verilenlere razı olurduk ya da duruma göre boyacılık, simitçilik yaparak kazandığımız paralarla istediklerimizi kısmen alabilirdik. Benim favorilerim bisiklet kiralamak, Kemalettin Tuğcu gibi çocuk romanları ve Teksas - Tommiks kitapları almak, salam ekmek ve gazoz üçlüsünü yeyip içmekti.

İlk ve Ortaokulu İstanbul'da okuduktan sonra, devlet parasız yatılı okulu sınavını kazanarak Kırklareli Sağlık Meslek Lisesinde Sağlık Memurluğu bölümünde okumaya başladım. Okulumuzun kıymetli Müdürü Nurettin USLU'nun ve diğer öğretmenlerimizin her birisinin üzerimizde büyük emeği ve hakkı oluşt. Allah onlardan razı olsun, hayırlı uzun ömürler versin, vefat eden hocalarımızı Cennetine kabul etsin. 15 yaşında, ilk gençlik çağlarında beraber okuduğumuz arkadaşlarımızla can dostluğu, kader birliği yaşadık. Kişiliklerimizi olgunlaştıran önemli deneyimler ve etkileşimlerde bulunduk. Risale-i Nurlar ile ilk defa yatılı okulda tanıştım. Yeni Asya Cemaatine mensup abilerimizin ve şehirdeki esnaf-memur abilerin ilgi ve desteği, şefkatle karışık Allah rızasından başka bir şey gözetmeyen davranışları

bizlere çok cazip gelmişti. Çarşıya çıktığımızda dersane dediğimiz evlerde buluşmak, birlikte namaz kılmak, Kur'anı Kerim ve Risale-i Nurları okumak, ev ortamı gibi bir şeyler hazırlayıp yeyip içmek bizleri çok mutlu ediyor ve huzur veriyordu. Saatçi Mümin abinin muhlis ve munis halleri, Kiraz abilerin engin hoşgörü ve karşılıksız samimi destekleri gibi güzellikler içindeydik. Özellikle Ramazan aylarında, esnaf-memur abilerin hazırladıkları iftar yemeklerinin eşsiz lezzeti hala damağımdadır. Oğlak etiyle yapılan enfes pilavı unutmam mümkün değil mesela. Mustafa Kaplan abinin Yeni Asya gazetesindeki yazıları ve Yakın Tarih Ansiklopedisi içindeki bilgiler heyecan verici ve ilginç geliyordu. Okulumuzda hemen her meşrepten ve yöreden arkadaşlarımız vardı. Ama günün sonunda kader yoldaşı olduğumuzu biliyor ve birbirimizle iyi geçinmeye çalışıp, dışarıda da kollamaya gayret ediyorduk. Risale-i Nurlar, ilk defa okuduğumuzda ağır gelen, Osmanlıca - Arapça kelime ve deyimlerin yoğun olduğu, ama sohbet ortamında bilen bir abinin desteğiyle birlikte ruhumuza zevk ve ferahlık, aklımıza güzellikle ikna hisleri uyandırıyor. Kur'anı Kerim'in bir nevi tefsiri gibi, iman konularını odaklayarak düşünmeye ve karşılaştırmaya teşvik ettiğinden ufkumuzu açıyordu. Lise döneminde bu saydığım duygu ve ortamlara neden olduğu için Yeni Asya cemaatine yürekten bağlanmış ve mezun olunca daha etkili ve özgürce hizmet etmeye adeta şartlanmıştık. Risale-i Nur gruplarını henüz ayrıntılı tanıma imkanımız yoktu, fakat o zamanlar (1987-1991) yeni yeni palazlanan ve lüks üniversite hazırlık dershaneleri ile tanınmaya başlanan F.Gülen Cemaatine (şimdi ki FETÖ'cüler, Allah onları ıslah eylesin şerlerinden bizleri de emin eylesin) karşı özellikle uyarılıyor ve bir nevi fitne grubu olarak tanımladıkları bu kişilere karşı dikkatli olmamız için ihtar ediliyorduk. F. Gülen hakkında yapılan temel eleştiriler; Risale-i Nur hareketi bir cemaat ve meşveret oluşumu iken, bu yapıyı bozup tüm ilgi ve alakayı şahsında toparlamaya çalışması, Risaleleri doğrudan değil işine geldiği kadar gündemine alması (Sızıntı dergisinin adındaki kinaye anlatılırdı), lükse ve gösterişli binalara düşkünlükleri şeklinde sıralanırdı. En çok kızdıkları ise, Risalelerin tahrif edilip bağlamından çıkarılarak, aşırı yorumla değiştirilip bir şahsa mal edilmesiydi. Ağlama seansları, abartılı vaaz şovları hakkında dikkatimiz çekiliyordu. Sonuç olarak onların artık bir Risale cemaati değil, ferdi ve nefsi bir oluşum olduğu vurgulanıyordu. Yani aslında FETÖ'ye karşı bağışıklık kazanmak için bir nevi aşılandık ve uzak durduk. Kaderin garip bir cilvesi de, bizi F.Gülen grubuna karşı şiddetle uyarın Yeni Asya grubunun yayın organı Yeni Asya Gazetesinin, zaman içinde evrilerek ve özellikle 17-25 Aralık kumpaslarından sonra FETÖ'nün dümen suyuna girmiş gibi haber ve köşe yazıları yayınlar hale gelmiş olmasıdır. İnsan, nereden nereye demeden edemiyor...

Kıymetli Zevcem'le lise yıllarında tanışıp, mezun olunca zorunlu görev yerlerimize eş durumuyla birlikte gitmeye karar vermiştik. Eş ve iş konusu rayına girince ve fiilen nişanlılık hali oluşunca, üniversiteye hazırlık konusunda oldukça gevşek davranmaya başlamış ve düzenli ders çalışmayı bırakmıştım. Namaz ve ibadet aşkına karşılık, İslami bilimlerdeki eksikliğimi yoğun olarak hissedince de sırf doğru şekilde ibadet ve din bilgisi şuurunun kazanabilmek için İlahiyat Fakültesine gitmeye karar verdim. Nasıl olsa, liseden mezun olunca işim ve eşim hazır olacaktı. Okuyarak çalışabileceğimi de biliyordum. Bu isteğime ulaşabilmek için, Lise son sınıftayken bir yıl boyunca kıldığım her vakit namazın ardından *"Allah'ım sırf sana daha güzel ibadet edebilmek için İlahiyat Fakültesine gitmek istiyorum ne olur nasib eyle"* şeklinde dua etmeye devam ettim. Rabbim lütfetti, gerçekten de hemen hiç ders çalışmadığım halde, Erzurum Atatürk Üniv. İlahiyat Fakültesini iyi bir puanla kazanmış oldum. Mezun olup evlendikten sonra okul, iş ve evliliğin hepsinin birden başlamasıyla zorlanabileceğimizi düşünerek, okulumu bir yıl ertelemeye karar verdim. İlk görev yerimiz Erzincan ili merkezi oldu. Çok güzel ve çok hüzünlü anılar yaşadık orada. Çünkü, göreve başladıktan 6 ay sonra 1992 Erzincan depreminin tam merkezinde bulunduk. Çok canlar yitip gitmişti, geride kor gibi yürekler bırakarak. Bizde, eşimle beraber 2 aylık bir cennet kuşu gönderdik alem-i bekaya. Geleceğini bile anlamadan uğurlamış olduk yavrumuzu. En ufak bir sarsıntıda kalplerimize dolan korku ve acizlik hislerini, Mart ayının soğuşunda açık havada, çimenlerin üzerinde kılınan namazlardaki samimiyet ve teslimiyet duygularını yaşayanlar bilir. Tıpkı 1999 depreminin etkilediği kardeşlerimiz gibi. Gurbetçi geldiğimiz güzel Erzincan'da sıcak ve samimi dostlarımız da çok oldu elhamdülillah. Memuriyet telaşı, evlilik sorumlulukları derken, deprem

sonrası kargaşa da eklenince iyice kabuğumuza çekildik. Cemaatin Kırklareli'nde tanıdığımız şekilde olmadığını veya kalmadığını anlamam uzun sürmedi. Yeni Asya gazetesinin bıkkınlık veren Demirel pazarlaması da oldukça itici geliyordu doğrusu. Bu nedenlerle Erzincan'da bir kaç sohbet dışında Yeni Asya cemaati veya diğerleriyle pek alakam olmadı.

1992 yılı Temmuz ayında, okul nedeniyle Erzurum'a tayinle gittiğimizde hayatımızın yeni sayfaları açılmaya başladı. İhsan Süreyya Sırma, İbrahim Canan gibi alanında haklı bir saygınlığı bulunan kıymetli Hocaların olduğu bir Fakülte de okumak heyecan vericiydi. Öğrendiğimiz her Arapça kelime veya filin geçtiği ayetleri okuduğumda, en azından konuyu yavaşça anlayıp hissedebilir olmak müthiş bir mutluluk veriyordu. Geceleri Numune Hastanesi Acil Servisinde nöbet tutarken, el ayak çekildiğinde arka taraflara geçip, ertesi gün vereceğim sure ezberlerine çalışmak zor ama oldukça da huzur vericiydi. Okuldayken cemaat ve tarikat yapıları hakkında hem daha fazla bilgi toplama, hem de mensuplarıyla tanışma imkanım oldu. Kürt milliyetçiliği yapan Med-Zehra Nur cemaatini, Kırkinci Hoca grubunu tanıdım. Risalelerin basımında bile ne kadar çok bölündüğümüzün farkına vardım. Fitne merkezlerinin sadece İslam devletlerini değil, hemen hemen bütün İslami grupları da bin bir çeşit fitne fücür ile bölünüp parçalanmaya ittiğini ve birbirine düşman ettiğini çok net gördüm. Kadiri Tarikatının bir evdeki zikir halkasına katıldım. Cehri yani açıktan ve hep birlikte yapılan zikir halkasında yer almak müthiş mutluluk vericiydi. Bu arada, DYP ve Demirel şakşakçılığı iyice ayyuka çıkan Yeni Asya grubu ile irtibatımı tamamen kestiğim halde, acil serviste çalışan cemaat mensubu bir doktorun ısrarları ile, bir kez daha Erzurum'daki dershaneye giderek, en azından nur derslerine katılmaya razı oldum. Birlikte dersin yapılacağı apartman dairesine gittik. Bilenler hatırlar, eskiden dersanelerde oturmak için şark köşesi gibi uzun minderler ve sırt yastıkları olurdu. Derse katılanlar genelde yerde oturur, dersi yapan abi ise tek kişilik koltukta ve önünde risaleler olan bir sehpa eşliğinde dersi yapardı. Tek kişilik koltuk bir nevi özellik hissi verdiğinden, ta lisedeyken biz talebeler buna enaniyet koltuğu der, kendi aramızda şakalaşırdık. İşte ona benzer şekilde, dersi yapacak olan abi koltuğuna oturdu ve önündeki kitapları biraz kurcaladıktan sonra, hepsini kapatıp yerine bıraktı ve derse gelenlere şöyle hitap etti: *"Arkadaşlar bugün risale dersi yapmayacağız. Ama en az onun kadar önemli bir konuyu tartışacağız. Biliyorsunuz Erzurum'da Anavatan Partisi ile Doğru Yol Partisi neredeyse başa baş gidiyor. Seçimlerde çok yaklaştı. Doğru Yol Partisinin oylarını arttırmak için neler yapabiliriz, nasıl bir yol izlemeliyiz bugün bunları konuşacağız."* dedi. Bu sözleri duyunca, bütün iyi niyetli duygularım yerle bir oldu. Dersi bırakarak ayrıldım ve bir daha da ne derslerine katıldım ne de gazetelerini okudum. Siyaset hastalığı bünyeye girince kolay çıkmıyor maalesef. Koskoca cemaati bir partinin kuyruğu ve bütün tuhafıklarına rağmen, bir adamın gönüllü fedailerini haline getirenler ve bu uğurda sayısız bölünmelere neden olanlar elbette yaptıklarının hesabını Yüce Allah'a verecektir.

Eşimin rahatsızlığı nedeniyle Erzurum'dan ayrılıp okulumu da bırakmak zorunda kalmıştım. Bir yıl İlahiyat Fakültesi hazırlık sınıfında okumaksa, bana dualarımın karşılığı nimet olarak kalmış ve temel dini konularda eğitim alabilmemi sağlamıştı. Kocaeli Gebze'de ikamet edip çalışırken, il dışından misafir gelen çok yakın dostlarımız olan bir ailenin ricası ile İzmit Doğantepe'de bulunan bir Nakşibendi dergahına onları götürdük. Kendimi her hangi bir cemaat veya tarikata ait hissetmediğim için, acaba aradığım yer burası mı merakıyla karışık, bende aralarına girdim. Meşhur kuru ekmekleriyle çorbalarından tattım. Her hangi bir ön şartla yaklaşmadığım halde, gördüğüm bazı şeylerden rahatsız olarak buraya ait olmadığını hissettim. En temel sorun şuydu bence: Sevdiklerimizi önceliklerine göre sıralayacak olursak 1. Allah-u Teala, 2. Peygamber Aleyhissalatuvesselem, 3. Anne - Baba, Eş ve Çocuklar gelir. Bu sıralamayı bozacak veya araya girecek şeylerden rahatsız olurum. Orada gördüğüm şey, Seyda dedikleri şahsa karşı yapılan, anormal derecede yüksek tazim görüntüleri idi. Anne-Babayı çok aşan, Hazreti Peygamber ile yarışan bir tavır söz konusuydu. Kapısında ayakkabılarının dahi nöbetle tutulduğu, karşısında sırt dönülmeden eğilerek el pençe girilip çıkıldığı, görünce kendinden geçilip

meczubane çılgınlıkların atıldığı bir uygulamayı kabul edemedim. Sırf Seyda'nın çocuğu veya torunu diye, henüz ergenliğine dahi ulaşmamış çocuklara gösterilen abartılı saygı gösterileri, yaşlı başlı insanların ibadet aşkıyla o çocukların ellerini öpmeleri, Seyda'nın oğlu da içiyor diye, ortalığı duman altı edecek kadar yoğun sigara içilme seansları bana çok ters gelmişti. Velhasıl o defteri de kapatmış oldum.

Ailemden görüp yetiştiğim Şafilik Mezhebi içindeyken, kentsel hayatın getirdiği şartların da etkisiyle sıkıntılar yaşıyorduk. Evlenince benim gibi Şafilığe geçen Zevcemle aramızdaki en sık tartışma konusu, namaz abdestini bozmayla ilgili olmuştu. Tıpkı anne ve babam gibi! Çarşı pazarda elimi kolumu saklayarak yürümek, iş yerinde çalışırken olağan veya kazara temaslar nedeniyle sürekli abdest tazelemek, doğrusu zor gelmeye başlamıştı. Hanımla istişare ederek birlikte Hanefiliğe geçmeye karar verdik. 30'lu yaşlardan sonra Hanefi olarak ibadet ve muamelatta bulunmaya başladım. Dini bizler için yaşanabilir ve kolay kılan Rabbimize, milyonlarca hamd-u senalar olsun. Her durum ve ihtiyaca uygun sünnet-i seniyyesi ile, bizlere en güzel rehberlik ve önderliği gösteren biricik Peygamberimize milyonlarca salat-u selam olsun.

Devam eden yıllar içinde çeşitli cemaat ve tarikat ehli insanlarla tanışma ve yapıları hakkında deneyim kazanma imkanım oldu. Tarikat ehli insanlarımıza saygı duyuyorum. Bununla beraber, bana göre bir yol olmadığına artık eminim. Çünkü, aklımı bir başkasının cebine koymam ve doğruluğunu sorgulamadan imam önündeki meyyit gibi, her dediklerini kabul etmem mümkün değil. Mahmut Hoca Efendi bağlıları ile yaşadığım bir olayda bu durumu teyit etmiş oldu. Bir gün, ikinci vakti namazı için İstanbul Kozyatağı'ndaki bir Camiye gitmiştim. Cemaat vaktini kaçıran ve sonradan gelen bir kaç kişi olduk. Yaşları benden büyük, sakallı ve cübbeli iki amca, normal giyimli bir arkadaş ve iş görüşmesine gittiğim için takım elbiseli kravatlı olan ben vardım. Sofi amcalardan birisi cemaat yapalım deyince, olur tabi deyip arkasında namaza durduk. Namaz ve tespihat sonunda, imam olan amca, hadi tanışalım sünnettir dedi. Peki deyip kısaca kendimizi tanıtip musafaha (tokalaşma) yaptık. İmamlık yapan amca bir şey daha söylemem lazım dedi. *"-Mahmut Hoca Efendi hazretleri diyor ki kravatla namaza durmak olmaz. Çünkü secdeye giderken kravat önden yere geldiği için secdenin şartı bozulur ve namaz batıla gider. Hatta, kişi kravatla namaz kılacağına hiç kılmasa daha hayırlıdır."* Ben küçük bir şok yaşadım bunları duyunca ve aklımdan ilmiyal bilgilerini tarayıp vereceğim cevabı düşünürken, esnaf olduğunu öğrendiğimiz arkadaş nereden uyduruyorsunuz bunları, nerede yazıyor diye çıkıştı. İmamlık yapan amca da, Mahmut Hoca Efendinin kitabında yazıyor diye savunarak karşılık verdi. O anda, böyle bir tartışmanın kimseye fayda getirmeyeceğini anlayarak "En doğrusunu Allah bilir, Allah kabul etsin inşallah" diyerek yanlarından uzaklaştım. Kravat takmanın farz olan namaza engel olacağına iman etmek ve savunmak bambaşka bir şey olsa gerek. Mahmut Hoca Efendinin gerçekten böyle bir kitabı olup olmadığını, amcanın yanlış anlamış olabileceğini bilmiyor ve yargılamıyorum. Bu kıssadan kastım, kişinin kendisine gelen haber ve bilgileri araştırmadan, sahih kaynaklardan teyit etmeden, kabul edip içselleştirme ve etrafına da bu şekilde yaymaya çalışmasıyla ilgilidir. Körü körüne itaat ve icraat, özellikle dini konularda ne kadar doğrudur?

Bir başka risale grubu olan, Yeni Nesil grubunun da derslerine bir süre katıldım. Sırf risale derslerinden ayrı kalmamak için. Ama orada da yoğun bir ticaret ve kitap pazarlaması hissiyatı uyandıracak şekilde, gelenlere karşı doğal ve zorunlu müşteriler gibi davranıldığını gördüm. Sadece derslere katılmak yeterli gelmiyordu. Grubun yayınlarından bolca almak ve hatta dağıtıp hediye etmek için bir nevi baskı altında kalıyordunuz. Sonuçta burada da mutlu olamadığım için devam etmeyi bıraktım.

Risale-i Nur dersleri açısından en sade ve amaca yönelik davranan, siyaset ve ticaret etkilerinden

en çok arınmış gördüğüm grup, Okuyucular Cemaati oldu. Hoş, onların dahi fitne rüzgarlarından etkilenerek Suffa Vakfı, Hamidiye Vakfı ve Kurdoğlu Grubu gibi bölünmeleri de bir vakia ama, Risale açısından en rahat hissettiğim yer onların yanındı. Kuralkan ailesinin kıymetli fertlerinin samimi ve istikrarlı desteklerini hizmet aşkıyla esirgemediği Hamidiye Vakfına ara sıra da olsa gitmeye, Suffa Vakfından dostlarımızın derslerine bazen katılmaya çalışıyorum. Allah cümlesinden razı olsun.

FETÖ'ye karşı, önceleri Yeni Asya cemaatinin telkinleri ile ön yargılı ve uzak duruyorken; yıllar sonra hemen herkesin zannettiği gibi, hizmetlerinin ve görünüşte hayırlı işlerinin artması ile acaba yanılıyor muyum demeye başlamıştım. Bu yüzden, aralarına tam olarak girmesem de içlerinden yakın dostluk kurduğum ve tanıdıklarım da olmuştu. Hatta, 2011 yılında işsiz kaldığım bir dönemde, Kaynak Holding'te çalışmak için başvuruda bulunmuş, mülakata çağrılmış ama işe kabul edilmemiştim. Allah biliyor ya, o zamanlar eğitim ve deneyim açısından her hangi bir eksiğim olmadığı halde, kabul edilmediğim için çok içerlemiş ve üzölmüştüüm. Şimdi ise ne kadar şükretsem azdır, o hainler güruhuna karışmaktan kıl payı kurtardığım için. Tanıdıklarım bakıyorum da; 17-25 Aralıktan sonra dahi FETÖ militanlığı yapan ve bu yüzden benim gibi kendilerine muhalif olanlarla ilişkisini kesip sosyal medya bağlantılarını dahi koparanlar oldu. FETÖ kumpaslarını destekleyip, bizleri sözde hırsız- yolsuz sevici olmakla suçlayanların bir kısmı görevden alınmış veya adli takibat altına girmiş. Bir kısmı, 15 Temmuz hain kalkışmasından sonra akli başına gelerek sükut edip bir kenara çekilmiş. Bir kısmı da, sözde 15 Temmuz'dan sonra darbecilerle ilişkisini kesmiş ama, yoğun siyasi muhalefet yaparak kendince mücadeleye devam eden, tuhaf bir çizgi tutturmuş gidiyor. Her dönemin adamı olmayı başarıp(!), gemisini yürütmeye devam edenleri de ibret ve hayretle izliyorum. Allah-u Teala, cümle FETÖ ve benzeri hain oluşumların mensuplarını ve hayranlarını ıslah eylesin, ıslah olmayanların şerlerinden bizleri emin ve uzak tutup, şerlerini de başlarına çevirsin. Elhamdülillah çeviriyor da...

Buraya kadar, yaşadıklarımı ve yaşadıklarımla ilgili düşüncelerimi sıraladım. Genel olarak; Allah-Peygamber diyen, meşru yollardan ve kimseye zarar vermeksizin Allah'ın rızasını arayan her kişi ve gruptan Allah razı olsun. Bir toplumda her mesleğe ihtiyaç duyulacağı gibi, her insanın kendini özel ve ait hissedeceği meşreplerin, grupların bulunması da doğal bir hak ve ihtiyaçtır. Kimileri tarikat yolu ve teslimiyet haliyle yol almaya çalışır, kimileri risale ve benzeri gruplar içinde huzur bulur. Müslümanların, dahil oldukları yerler ve örnek aldıkları kişilerin söz ve tavsiyelerini İslam dini esaslarına uygunluk açısından kontrol edebilecek veya ettirebilecek kadar şuurlu ve dikkatli olmaları gerektiğine inanıyorum. Aynı şekilde, grup ve cemaat liderlerinin de kendilerine tabii olanların hem dünya, hem de ahiretlerini doğrudan etkilediklerinin farkında ve sorumluluğuna da haiz olmaları icap eder. Milli ve dini önemli meselelerde, kanaat önderlerinin çocukça ve fitne kokan inatlarını bırakarak, birlik ve beraberlik şuurunu yerleştirmeye ve geliştirmeye çalışmaları lazım gelir. Bu konudaki yazımı da **buradan okuyabilirsiniz**. Ben kendi yolculuğumu anlattım, günahıyla-sevabıyla hesabını da ben vereceğim. Halen özel bir yere ait gibi hissetmiyor, orta yolda kalmaya, nefsimden ve dünya işlerinden sıyrılabildikçe risale ve diğer yayınlardan okumaya, en azından namazlarımda Cami Cemaatine devam etmeye çalışıyorum. Çünkü, En Sevgilinin ve hepimizin Sevgilisi Peygamberimizin, namaz vakitlerinde Cami ve Mescitlere gitmeyle ilgili onlarca mübarek emirleri ve müjdeli teşvikleri var. Rabbim cümlemizi Camilerden ve cemaat namazlarından ayrı düşürmesin. Hakkı hak bilip savunanlardan, batılı batıl bilip kaçınanlardan eylesin vesselam...

Kanaat Önderlerimiz Daha Neyi Bekliyor?

İnsanlık için ikinci **Hz. Adem** (a.s.) sayılan **Hz. Nuh**'un (a.s.) gemisiyle karaya çıktığı **Cudi Dağı** gibi, **Hz. İbrahim**'in (a.s.) içine atıldığı sırada mucizevi olarak suya dönüşen büyük ateşin yakıldığı **Şanlı Urfa** gibi, birçok Peygambere, Sahabelere ve Allah dostlarına yurt olmuş mukaddes beldelerin yer aldığı bir coğrafyada yaşıyoruz. **Kutlu Peygamberimizin** (s.a.v.) yolunda birleşerek devletler kurmuş ve **i'lây-ı kelimetullah**'ı gerçekleştirmek üzere kendini adanmış, kadim bir medeniyetin temsilcileriyiz. Manevi hazinelerinin yanı sıra, maddi zenginliklere de köprü olan, enerji ve ticaret koridorlarının merkezindeki vatanımız, tarihte hiç bir zaman kendi halinde bırakılmadı ve bundan sonra da bırakılmayacaktır.

Son yıllarda, yerli ve yabancı hain odakların işbirliğinde gelişen **fitne** ve saldırılar gittikçe şiddetlendi ve **15 Temmuz**'da zirve yaptı. Buna karşılık **manevi kanaat önderlerimizin** toplumda **birlik** ve **beraberlik** çağrıları olsa da beklenen seviyeyi bir türlü göremedik. Bu iş, basın açıklaması veya sorulduğunda konuşma yapacak kadar basit ve etkisiz kalmaz. Manevi kanaat önderlerimize Ayet ve Hadislerden örnekler vererek haddimi aşmak veya ukalalık yapmak niyetinde değilim. Basit bir vatandaş olarak **sorumluluklarını** ve yükledikleri **vebali** hatırlatmak istiyorum. Madem, hepimiz yönetmekte olduğumuz insanların **çobanı** hükmündeyiz ve madem, hepimiz bildiklerimizden ve imkanlarımızdan **sorumlu** olarak hesap vereceğiz, manevi kanaat önderlerimizden makamlarına yaraşır şekilde **davranmalarını** beklemek hakkımızdır.

Cemaat ve **tarikât** gibi din temelli sosyolojik örgütlerin önemli bir kısmı, **ehli sünnet** çizgisinde yer aldığı sürece, tarihsel olarak geniş kabul görmüş ve İslam kültürü yelpazesinin renklerini oluşturmuştur. Bunların zaman içinde gelişmesi, liderlerine göre farklı gruplara ayrılması bazen **olağan**, çoğu kez de **suni** olarak yaşanmıştır. İslam tarihinin ilk ve en meşhur münafıklarından Yahudi kökenli

Abdullah İbni Sebe'nin, Hz. Ali'ye (r.a.) "Sen Tanrısın" diyerek secde etmesi ile başlayan **fitne** ateşi, **Şia'nın** ehli sünnet çizgisinden ayrılarak, kabul etmediğimiz yönere gitmesine temel oldu. İngilizlerin, **Lawrence** gibi ajanları vasıtası ile Osmanlı zamanında Arabistan'da çıkardığı fitneler, **Suudilerin** baştan çıkarılarak **Vehhabilik** fitnesine sarılmalarına ve kutsal beldelerimizin **Vehhabiliğin işgali** altında kalmasına yol açtı. Türkiye'de, **Bediüzzaman'ın** vefatından sonra, Risale-i Nur hareketi içine giren fitneler sonucu hızla bölünmeler yaşandı. **Kürtçülük** yapanlardan, bir **masona pervane** olanlara kadar, yaşanan bölünmelerin en kötüsü **FETÖ** alçaklarının eliyle hayat buldu. **Risale-i Nur** hareketini aşağılık emellerine perde yapan FETÖ, en büyük zararı İslam kardeşliğine ve Risale-i Nur hareketine vermiş oldu.

Dini grupların hemen her lider değişiminde, tıpkı miras paylaşımı ile gittikçe küçülen tarım arazileri gibi verimsiz **bölünmeler**, ayrılıklar ve kendi aralarında gereksiz husumetlere varan **görüş farklılıkları** yaşanmıştır. Bir araya gelemeyen, toplumda birlik resmi veremeyen liderlerin durumu; zirveleri birbirine uzak, temele doğru yaklaşan **piramitler** gibi yalnızlıktır. Üstelik, gittikçe küçülmeleri de etkilerini azaltmakta, kolayca yönlendirilebilen **dağınık** yapılar haline getirmektedir. Halbuki, bütün kanaat önderleri **kibirsiz** ve **hesapsızca** bir araya gelebilse, hemen her vesile ile buluşup takipçilerine **sevgi** ve **kardeşlik** şuuru aşlamış olsa, İslam kardeşliği merkezinde buluşup; **harika bir çiçeğin** yaprakları gibi uyumlu, birbirine bağlı güzel bir resim vermiş olurlardı.

Örneğin, geçtiğimiz hafta merhum **Süleyman Hilmi Tunahan** Hocaefendinin (k.s.) varislerinden **Ahmet Arif Denizolgun** vefat etti. **Yüce Allah** mekanını **Cennet** eylesin. Cenaze törenini izlediğimizde, ağırlıklı olarak **mavi takkeli** bağlılarının yer aldığını gördük. Gönül isterdi ki, diğer kesimlerinde yeterince katıldığı rengarenk İslam zenginliğini ve kardeşliğini gösteren bir tablo oluşsun. Taze bir örnek olduğu için zikretmiş oldum. Ama aynı durum maalesef hemen her grup için

geçerli. Kapalı kapılar ardında veya dostlar görsün kabilinden ziyaret ve mesajlaşmalar derdimize derman değil. Her bayram veya önemli günde, siyasi parti temsilcilerinin birbirlerine yaptıkları nezaket ziyaretlerinin bile, toplum tarafından ne kadar memnuniyetle karşılandığını ve bir süreliğine de olsa, barış rüzgarları estirdiğini görmüyorlar mı?

Bu **Aziz Millet, 7 Ağustos 2016** da yapılan muhteşem **İstanbul Yenikapı Mitingine** 5 milyondan fazla katılım sağlayarak; birlik ve beraberliğe, zalimlere karşı **ortak duruşa** ne kadar ihtiyacı olduğunu ve **kardeşliği** desteklediğini dosta düşmana açıkça göstermiş oldu. **Kanaat önderlerimizin**, artık hemen her fırsatta bir araya gelerek kardeşlik temelinde **buluşmaları** ve ayrılıkçı söylemleri terk etmeleri gerekir.

Sadece **hamaset** duygularının kabardığı zamanlarda değil, her an kardeşlik ve birlik görüntüsü verebilmek için, **kalıcı** kurumsal yaklaşımlar gösterilmesi gerekir. Manevi kanaat önderlerinin her ilimizde temsilcilerinin yer aldığı **meşveret** heyetleri kurması, toplumsal ve grupsal sorunlarının çözülmesinde **hakem** rolü üstlenerek kardeşliğin tesisinde, **fitnelerin bertaraf** edilmesinde ve diğer hayırlı işlerinde resmi otoriteye **yardımcı** rol oynaması gerekir. Bunları yaparken yardımcı rolünü unutmamalı, **FETÖ** fitnesinde olduğu gibi, **iktidar şehvetine** kapılanlara fırsat vermemelidir.

Bayramlarda, kandillerde, düğünlerde, cenazelerde vb. her vesile ile, en büyük grupların **kanaat önderlerinin** bir araya gelerek, ulusal medyada haber olacak şekilde, **güzel** ve **etkili** mesajlar vermeleri, artık kaçınamayacakları, **vebalen** sorumlu tutulacakları bir tavır olarak kendilerinden beklenmelidir. Bir daha yeni **15 Temmuzlar** yaşanmaması için, **haçlı** ve **siyonist** zihniyetin maddi ve manevi **işgal** girişimlerinin önlenmesi için, buna çok ihtiyacımız var. Kendi adımı, bu çağrıyı dile getirerek **dilsiz şeytanlardan** ayrılmaya azmediyorum. **Yüce Rabbimiz**, İslam dünyasındaki bütün **hak grupların kardeşliğini** ve dayanışmasını nasip etsin. **Batıl grupların** ve batıla hizmet edenlerin önünü tıkayıp, **şerlerinden** bizleri emin eylesin. **Amin...**

Kaynaklar:

Ana görsel
kaynağı: <https://www.quora.com/What-ethnic-groups-cultures-are-generally-uncomfortable-with-hugging>

https://tr.wikipedia.org/wiki/Cudi_Da%C4%9F%C4%B1

<https://sorularlailslamiyet.com/sanliurfadaki-balikli-gol-hz-ibrahim-asin-atese-atildigi-yer-midir>

<http://www.islamansiklopedisi.info/dia/ayrmetin.php?idno=010133&idno2=c010165>

<http://www.dunyabulteni.net/tarih-dosyasi/311690/ortadoguda-bolucu-bir-ajan-arabistanli-lawrence>

<http://www.mehmedkirkinci.com/index.php?s=article&aid=1320>

<http://www.bediuzzamansaidnursi.org/>

<http://www.tunahan.org/vazife-ve-hizmetleri-i5.html>

<http://www.erzurumsayfasi.com/haber/suleymancilarin-yeni-lideri-kim-yeni-lider-belli-oldu-h587.html>

<http://www.nurnet.org/mesveret-nedir/>

<http://www.ahaber.com.tr/webtv/gundem/fethullahci-teror-orgutu-feto>

<http://www.haberturk.com/gundem/haber/1278173-rakamlarla-yenikapi-mitingi>

Köpeklerin Sadakati Üzerine

Köpekler, insanların hayatında yer eden ilk hayvanlardan birisidir. Yaklaşık 12 bin yıl önce evcil olmalarının ardından, çok talep görmelerinin en önemli nedenlerinden birisi de sahiplerine olan **sadakat** ve **sorgusuz bağlılıklarıdır**. Yiyeceklerini, sularını ve diğer ihtiyaçlarını düzenli olarak sağlayan sahiplerine, adeta **taparcasına** bağlanır ve karşılık olarak efendilerinin komutlarına sorgusuz itaat ederler. Sadakatlerinin temelinde, ihtiyaçlarının karşılanmasından kaynaklanan sevgi ve minnettarlıkla, bunların kesilmesinden duyulan endişe ve efendilerinin cezalandırabileceği **korkusu** birlikte yer alır. Sevgi, saygı ve korkunun harman olduğu bir ilişki söz konusudur.

İnsanların dostluk ve arkadaşlık gibi duygularını tatmin eden, engellilerin hayatında en önemli yardımcılarından birisi olabilen köpekler, **eğitimle** birçok beceriye sahip olabilirler. Çoban köpekleri ve arama kurtarma köpekleri gibi.

Ancak; efendilerinin en aşağılık **zulüm emirlerini** bile sorgulamadan yapmaları da köpeklerin meşhur özelliğidir. Efendisinden başka otorite tanımayan köpekler, ne için eğitilmiş ise yapmaktan geri durmazlar. Elleri kolları bağlı Müslüman esirlere işkence yapan zalim **ABD** askerlerinin **köpekleri** de kendileri gibi zalim ve aşağılık yaratıklardır. Karşılarındaki savunmasız ve hatta çıplak insana saldırmayı görev bilecek kadar **şuursuz** bir köpeklik söz konusudur.

Bütün dünyanın gözleri önünde devam eden **siyonist** zulmün en önemli işkence araçlarından birisi de vahşice saldırmak için eğitilen köpeklerdir.

Şeytanın yer yüzündeki temsilcileri gibi davranan zalimlerin eğittiği köpekleri; bazen **Filistinli** bir gencin kolunu parçalarken, bazen de yoldan geçen bir kadına saldırırken görebilirsiniz.

Para, güç, kadın veya makam gibi dünyevi istek ve ihtiraslar uğruna, bazı güç odaklarının veya **devletlerin köpekliğine** soyunan insanlardan daha zavallısı var mıdır? Köpek tabiatlı bazı insanlar, yaptıklarının suç veya günah olduğunu **bilmesine** rağmen, sırf heva ve heveslerinden dolayı gayri meşru işlerini **efendilerinin** talimatlarına uyararak yapmaya devam ederler. Bunlardan daha zavallı ve

alçak olanlar ise, beyinlerini efendilerinin aşağılık duygu ve düşünceleri ile uyuşturup iradelerini tamamen teslim eden, verilen gayri meşru talimatları bir ibadet aşkıyla yapan mahluklardır. İşte **15 Temmuz 2016** akşamında, böylesine aşağılık ve akli ile beraber imanını tatile çıkaran **FETÖ** hainlerinin eylemlerine şahit olduk. Din kardeşlerinin üzerine; babası yaşındaki insanlara, kadınlara ve çocuklara, bomba ile, tank ile, uçak ile saldıran ve acımadan mermi yağdıran alçakların, **efendilerine** bağlılığı **köpekler** gibi şuursuz ve adice bir bağlılıktır. Haçlı ve siyonist efendilerine bağlılığı artık apaçık ortada bulunan sözde hocalarının, şeytandan ilham aldığı belli olan talimatlarının gereğini utanmadan yaptılar. Milletin iradesi ve imanı ile durdurduğu bu **hayasız akının** kalıntıları, halen şeytani inatlarında ısrar ile hatalarını kabulden uzak duruyor. Gözleri öylesine dönmüş ki, kendilerinin iyiliğini isteyen aile fertlerinin uyarılarına bile kulak asmayıp anne-babalarını ve kardeşlerini gerekirse yok saymayı marifet biliyorlar.

Haşa, **Hz. Peygamber** (s.a.v.) çıkıp karşısına gelse sözünü dinlemeyeceğini, **Hz. Cebrail** (a.s.) parti kursa oy vermeyeceğini arsızca ifade eden **FETÖ alçağının** şuursuz takipçileri, Kur'anı Kerim'de aklımızı kullanmamızı, düşünmemizi emreden onlarca ayeti neden **dinlemezler**? Hz. Peygamberin (s.a.v.) sünnet-i seniyyesi dışında, kendine has tavırlar geliştiren tanrı kompleksli bir bunağın; İslam esaslarına aykırı, **şeytani fetvalarını** neden sorgusuz sualsiz kabul ederler?

Ya Rabbi! içimizdeki akılsızlar ile beraber hepimize hidayet ver. Hidayet vermediklerinin serlerinden bizleri muhafaza eyle. Aramızdaki ahmaklar yüzünden bizleri de helak eyleme. Bizleri senin ve Resulünün yolunda birleştir. **Amin...**

Kaynaklar:

- 1- Görseller google arama motoru ile açık kaynaklardan bulunmuştur.
- 2- <https://tr.wikipedia.org/wiki/Kopek>
- 3- https://www.youtube.com/watch?v=y7TovXM60_w
- 4- <https://www.youtube.com/watch?v=ePSIWtV8JIU>

Hain Darbe Teşebbüsünün Ardından...

Allah'a şükürler olsun ki, büyük bir belayı bedeli ağır da olsa, aziz şehitlerimizin canları pahasına atlatmış bulunuyoruz. **Vatanımızı** korumak, **Milletimizin** tercihlerine sahip çıkmak için; **Siyonistlerle Haçlılara hizmet** ettiği açıkça görülen bu gözü dönmüş **canilerin** gasp ettiği **tank** ve **uçaklara** karşı, kendilerini korkusuzca siper eden **Şehitlerimizin ruhları şad olsun.** Cennet-i Ala'daki **makamları yüce** ve olabildiğince **geniş** olsun İnşallah. **Gazilerimize şifalar,** şehit ve gazi yakınlarına da **sabırlar** diliyoruz. **Cumhurbaşkanımız** meydanlar için ilk çağrısı yaptığında; **koşarak,** bastonuyla tutunarak, **arabasıyla,** tek yada ailesi ile birlikte, **bende varım** diyenlere **selam** olsun. İlklerden olmak ne güzel bir duygudur. **Elhamdulillah** oğlumla bana da nasip oldu. Yıllar sonra utanç duyup, keşke bende gitseydim diye hayıflanmak yerine, Yaradana sığınıp iman gücüyle **meydanlara çıkmak lazımdı.**

FETÖ meczuplarının bu ülkeye verdikleri zarar ve ziyan **PKK'dan** çok daha fazla, İslam toplumuna ve duygusuna verdikleri hasar ise, **DAEŞ** alçaklarından fersahlarca ileridir. Çünkü; en başta **emniyet, güven** ve **aile birliği** duygularına saldırmış, **İslam kardeşliğinde** kapanmaz yaralar açmışlardır.

PKK gibi; üzerini biraz kazıyınca **Marksist,** Leninist, **Zerdüşt özentili,** ayrılıkçı **Ermeni** temelli çirkin yüzleri ortaya çıkan, **kandırılmış** veya **hainliğe gönüllü** olmuş zavallıların meydana getirdiği **terör örgütleri** sınırlı derecede etkide bulunabilirler. Arkalarındaki onca devletin ve **gizli servislerin** maddi ve lojistik **desteğine** rağmen, ancak bu kadar varlık gösterebiliyorlar. **Halkımızın** birliği ve **Devletimizin** güçlü **kararlılığı** sayesinde, aynı zihniyete sahip ve ortak efendilerine hizmet eden **terör örgütlerinin** sırtlanlar gibi birleşmek zorunda kaldıklarını da gördük çok şükür.

DAEŞ alçakları her ne kadar sözde İslam adına hareket ettiklerini ilan etseler de, dünya alem biliyor ki ancak **siyonist** efendilerine ve **haçlı** zihniyetine hizmet ediyorlar. Sadece masumlara, en

çokta Müslümanlara **zararları** dokunuyor. **ABD, İsrail ve İngiltere** başta olmak üzere, kendilerini eğiten ve donatan efendilerinin tasmasıyla İslam diyarlarında **kaos, kan ve gözyaşlarına** sebep olurken, **Avrupa**'da efendilerinin siparişleriyle yaptıkları aşağılık eylemleriyle **İslamofobinin** iyice yerleşmesine ve **İslamın** kalpleri huzura erdiren **müjdeli genişlemesine** engel olmaya çalışıyorlar. Safalarına katılan bazı **akılsız ve ahlaksızlar** dışında İslam toplumlarında **kabul** görmediler. **Fitneleri** ancak silah ve zorbalıklarıyla ayakta durabilen, **gizli servislerin** ve saydığımız **devletlerin maşası** olmaktan öteye gidememiş bir hale geldiler.

FETÖ ise **PKK**'dan ve **DAEŞ**'ten çok daha derinde, içimizde yerleşip **ciğerimizi yaktı**. Hainlik seviyesini belki de bir daha kimselerin ulaşamayacağı kadar derin **çukurlara** indirdi. Bizlerin imkanlarını ve duygularını kullanarak başladı, gelişti ve bir **kanser** gibi yıkıcı ve öldürücü hamlelere girişti. **PKK** ve **DAEŞ**'ten daha çok acıttı çünkü; inanmış ve gelişmeleri için **devlet-millet** hep birlikte **maddi-manevi** destek vermiştik. Dünyanın bir çok yerinde okullar açarak **Türkiye**'nin sesi ve elçisi olmalarından bizde mesrur olmuştuk. Türkiye'de **nitelikli ve iyi ahlaklı** gençlerin yetişmelerine **hizmet** ettiklerini **sanıyorduk**. Bütün **kamu** kurumlarında, **iş** ve **medya** sektöründe bu kadar gizli/açık yayılmalarına rağmen tatmin olmayıp, **Devlet yönetimine** böylesine aşağılık bir yöntemle el koymaya **cür'et** edebileceklerini kimse düşünemezdi. **17-25 Aralık** olayları ve benzerlerinde artık **niyetleri** anlaşıldığında bile **15 Temmuz** gecesindeki vahşiliklerine ihtimal verilemezdi. **Yüce Rabbimiz** dünyada ve ahirette **hesaplarını** en güzel şekilde **sorsun** ve tekrar toparlanmalarına fırsat vermeyip **şerlerinden** bizleri emin eylesin.

Darbe ve darbeciler hakkındaki duygu ve düşüncelerimi kısaca ifade ettikten sonra, 2 konuda daha yazma ihtiyacı duyuyorum. Birincisi, demokrasi ve **demokrasi şehitliği** meselesi. Diğeri de; **FETÖ** gibi, sözde iyi niyetli başlayan **örgütlerin**, oluşup büyümesine neden ve fırsat veren **sistemimizdeki sorunlardır**.

Her şeyden önce, ben demokrasiye **iman** edenlerden değilim. İdeal bir yönetim sistemi olarak, **Eh-i Sünnet İslam** uygulamasından daha iyi ve doğrusunu da bilmiyorum. Demokrasinin **bir din gibi** en mükemmel yaşam şekli olarak dayatılması, **putlaştırılmasına** karşıyım. **Demokrasi şehitliği** ifadesini de son derece tehlikeli görüyorum. **Vatan** ve **Millet** uğruna canını zalimlere siper edenlere demokrasi şehitleri denilmesi yanlış ve bozuk yollara götürür. **Kahramanlarımızın** hatırasına gölge düşürür. Yönetim şeklimiz demokrasi değil, **İngiltere**'deki gibi **monarşi** olsaydı isyancılara karşı gelenler neyin şehitleri olacaktı? **Çanakkale**'de şehit olan ceddimizden **Padişahlık Şehitleri** olarak bahsedebilir miyiz? **Demokrasi**, eksikleri ve **hastalıkları** çok olan bir yönetim şeklidir. Ne var ki, bugünkü şartlarda kurulabilen düzenlerden **kötünün iyisi** olarak yaşadığımız bir gerçekliği gösterir. Demokrasi, **halkın** gerçek anlamda söz sahibi olmasına hiç bir zaman imkan **vermemiştir**. Demokrasilerinde arka planda **gizli sahipleri**, efendileri, görünmez **kural koyucuları** vardır. Genelde **gizliden** ve **derinden**, bazen de açıktan **darbe** gibi eylemlerle kendilerini belli ederler. **Darbecileri** efendi olarak gördüğümü sanmayın, onlarda zavallı birer **piyon** ve **maşadan** ibarettir. Örneğin; halkın büyük bir çoğunluğu yıllardır **idamın** gelmesini, **Ayasofya**'nın açılmasını, **zinanın** yasaklanmasını, **faizin** kan damarlarımızdan çekilmesini ve daha nice yamuk işlerin düzelmesini **ister**, ama yapamaz ve **referandum** konusu bile olamaz. Çünkü, demokrasimizin de sınırları ve **engelleri** vardır. Demokrasilerde meşru görülmesi **zinayı**, faizi, **içkiyi**, kumarı **haramken helal** kılamaz. Bütün bu yanlışları normal görmenin **vebalinden** de bizleri kurtaramaz. Artık, Müslümanlar arasında iyice kök salmış bulunan **demokrasi seviciliği**, bende **Yüce Rabbimizin** A'raf Suresi 148. ayetinde buyurduğu durumu çağırıştırıyor:

(Tûr'a giden) Musa'nın arkasından kavmi, zinet takımlarından, böğürebilen bir buzağı heykelini (tanrı) edindiler. Görmediler mi ki o, onlarla ne konuşuyor ne de onlara yol gösteriyor? Onu (tanrı olarak) benimsediler ve zalimler oldular.

Demokrasiyi putlaştırmak yerine hastalıklarını **teşhis** edip, **tedavi** yoluna gitmeliyiz. Bu vesile ile demokrasi kavramı ve yorumları üzerindeki **şerhimi** ifade ediyorum.

FETÖ gibi oluşumların doğmasına gerekçe olan, devlet sisteminin **Müslümanları dışlayan** yapısı normal hale getirilmelidir. Eşi veya anne babası **başörtülü** olduğundan veya **içki** içmeyip, **namaz** kılanlardan olduğu için, geçmişte **düşman** muamelesi görüp, **ordudan atılan** çok insanımız var. **Asker** oğlunun yemin törenine veya **orduevindeki** düğününe; **sakallı** olduğu için katılamayan babalar, **başörtülü** olduğu için nizamiyede kalan **anneler**, bacılar oldu. **Halkının** çoğunluğu **Müslüman** olan ve üstelik ordusuna **Peygamber Ocağı** diyen bir toplumun gördüğü bu eziyetler, **FETÖ** gibi oluşumların **takiyelerine** mazeret oldu. Kendilerini gizlemek için **namazdan**, oruçtan, **tesettürden** uzak durup, **içki** vb. haramları **bilerek** işleyenler; **inandıkları** gibi yaşamayınca, **yaşadıkları** gibi inanmaya başladılar. **Peygamber** (s.a.v.)'in hayattayken vermediği ruhsatları **iftira** ile **O'**na mal edip her türlü **melaneti** meşru gösterdiler. **İslama benzemeyen** iki yüzlü yalanlarla bezenmiş **hayatlarında**, kendilerine tek **kurtuluş** yolu olarak gördükleri **hocalarının** ve **abilerinin** paçalarına ölesiye yapıştılar. **Onlar** hakkında söz söyletmeyip, gerekirse kendi **ailelerine** karşı geldiler. Çünkü, yaşadıkları **garip** hayat hiç bir **meşru** kalıba uymuyordu. Örgütün **dünyevi** hedefleri için, **ahiretlerini** bile bile **riske** soktular. **Akıllarını** ve **imanlarını** **hocalarının** ve onları yöneten abilerinin **ceplerine** koydular. **Müslüman** duruşu öne çıkan **devlet adamlarına** ve **masum halka** acımadan saldırdılar. Böylesine bir **teslim** oluş ve **aldanış** oldukça **enderdir**. Cumhurbaşkanımızın **haşhaşi** benzetmesinin ne kadar **yerinde** bir tespit olduğunu, gerçekten **acı** bir şekilde gördük. **Ordumuzun**; namaz, oruç ve tesettür gibi **tabuları** artık olmamalıdır. **Ankara'**da askerlik yaparken, **Mehmetçik Gazinosunun** girişinde, ziyaretime gelen eşimin **başörtüsünde iğne** olup olmadığını **kontrol** eden **nöbetçiler** gördüm. İğne olursa içeri **almıyorlardı**. Artık, bu ve benzeri **garipliklere** son verilsin ki, **FETÖ** ve benzerleri **bahane** bulamasın.

Ordu için açıkladığım sıkıntılar, çoğu kere **diğer kurumlar** içinde **geçerli** olmuştur. Son zamanlarda başta **başörtüsü** olmak üzere, birçok konuda **rahatlama** sağlansa da, tamamen sona erdiği iddia edilemez. **Yargı** içinde belirli **siyasal görüş** ve **mezhepçi** yaklaşımların ağırlığından şikayet edip, çözüm üretmeye çalışılırken; **FETÖ** zihniyetinin **sinsi** örgütlenmesine **fırsat** verildi. **Yangından** kaçarken, **doluya** tutulmak gibi. **Üniversitelerde** de, belirli **siyasi görüşlerin** ve **masonik** yapılanmaların etkilerini **sürekli** yaşadık. Bunlara karşı **özgür** ve **adil** bir ortam sağlanamaması, yine **FETÖ** tipi gizli yapılanmalara, **başta masum** görülen **sinsi amaçlı** fırsatlar doğurdu. **Kamu kurumu** niteliğine haiz **Türkiye Barolar Birliği**, Türk Tabipler Birliği, **TOBB** gibi oluşumların, halkımızın **yapısını** ve görüşlerini **homojen** olarak yansıttığını kim iddia edebilir? Halkımıza ve **değerlerimize**, gerekirse açıktan **cephe** almaktan çekinmeyen bu oluşumlarında **ıslah** edilip, suistimale açık **tekel** niteliğindeki pozisyonları **normal** duruma getirilmelidir.

Sonuç olarak, **FETÖ** yü ortaya çıkararak nedenleri iyi **analiz** ederek, sivrisinek yerine **bataklık** mücadelesi gibi yapıcı **kurumsal çözümler** üretmek zorundayız. **Devlet** sistemi gerçek

anlamda, **Müslümanlar** ile **barışmalı** ve tehdit unsuru olarak görmekten vazgeçmelidir. Yoksa, bugün **FETÖ** adıyla ortaya çıkan **anarşi** odakları ile, yarın başka isimler altında **yüzleşmek** zorunda kalabiliriz. **Allah muhafaza etsin...**